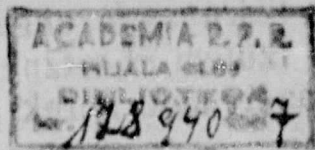

De ha el-mégyek is most szülém mellőled
Jó gondolatom lesz' mindenkor felőled,
A' mennyei Atya légyen mindég veled,
Valamig életed' ez világon éled,
Mikor pedig élte' halállal tseréled,
Adja meg Jéusod te örökös béred.
Kedves Leány barátim hozzátok forduló',
'S ha reátok nézek ugyan meg újjúlok;
De azon szivemben már nagyon búsúlok,
Hogy seregetektől más úrra indulok.
Nem lesz már veletek többé maradásom,
Már férjem' házánál leszen maradásom,
Mint az Uram fűjja úgy lesz tántzolásom,
Jajj be hamar el-múlt az én Leányságom
Az Ur tinéktek-is jó hitves társt adjon,
Férjeteikkel edgyütt soha el-ne hadjon,
Áldása Istennek rajtatok maradjon,
Végre ez egekben magához fogadjon.

V É G E.

Nro 10.

A' HÁZASÚLANDÓ
LEGÉNYEK
HISTÓRIÁJA.

E L S Ő,

Jaj melly szerentsétlen Időre jutottam,

M Á S O D I K.

Ifjú Legény lévén sokat gondolkodom.

H A R M A D I K.

Tsalárd világ, álnok világ, mit tsalog.

Nyomtattatott ebben az új Eztendőben.

E L S Ö.

Jaj melly szerentsétlen időre jutottam,
 e' tsalárd világgal mind addig játszot-
 tam, édes Nemzetemtől messzére távoz-
 tam, irigyek nyelvére bezzeg rá-akadtam.

Születésem nékem erre a' világra, sze-
 rentsétlen vala már minden órája, melly-
 ben édes Szülém e' világra hozta, irigyek-
 től virradtt szegény fejem búra.

Rútul meg-gyalázott a' gonosz szeren-
 tse, földre le-tapodott az irigyek nyel-
 ve, kiért az Úr Isten őket szegyenítse,
 úgymint Antiókust e' világ nevesse.

Kinek tegyek panaszt, Istenem nem tu-
 dom, az irigyek között látom nints gya-
 molóm, mindeneknek szája reám tárva
 vagyon, közöttök nyugtomat nem lel-
 hetem soha.

Óh én szerentsétlen keferedett árva,
 kit mint irigy darás rútul meg-mardosa,
 érettem a' Kristus sokat tünt, fárada, iri-
 gyektől meg-ment szent vére hullása.

Nem volna szívemnek keferves fájdal-
 ma, nálamnál jobb volna fejem' gyalá-
 zója, szép hírem nevemnek el-takarítója,
 édes nemzetemnek gyászba borítója.

Nem véttek senkinek, még-is bűnös
 vagyok, az irigyek között látom tsak

tsúf

tsúf vagyok, valamerre megyek, kelek,
 vagy fáradok, mindenütt fejemre gyalá-
 zatot hallok.

Engedd-meg Istenem illy álnok hamis-
 nak, olly végek ne legyen mint Antió-
 kusnak, vagy pokol fenekén kínlódó
 Dromónak, ki soha nem láttya fényét
 a' szép napnak.

De mind el-szenvedem az én Kristu-
 somért, ki keresztfán ontott érettem pi-
 ros vért, tölle várok én-is jutalmat, és a'
 bért, hiszem Kristusomat jutalmat ad azért.

Jól tudom Kristusom, hogy értünk
 meg-hóltál, a' magas keresztfán érettünk
 vért onttál, ellenségidnek-is te meg-
 botsátottál, igaz szeretetet mi hozzánk
 mutattál.

En-is mindenektől bocsánatot kérek,
 bocsásson-meg nekünk te szent Istenséged,
 ne legyen hijában sok kínszenvedésed,
 érettünk ki-ontott drága piros véred.

Látod én Kristusom, hogy meg-szo-
 morodtam, ha szent Istenséged nem kö-
 nyörül rajtam, árva fejem meg-hal,
 nagy bánatba merül.

Hozd-fel reám tehát azt a' drága időt, ví-
 gasztalj meg engem az irigyek előtt, hogy
 ne vegyen rajtam minden irigy erőt, hírem,
 's nevem legyen gyöngy mindenek előtt.

M Á S O D I K.

Ifjú legény lévén sokat gondolkodom, magános forsomon melly igen bánkodom, dolgomat már merre fordítsam nem tudom, mert ideje volna jó társra akadnom.

Meg-kellene tehát feleségesülnöm, páros gerlitzéknént fészkeembe repülnöm, de az van előttem, kit keljen el-vennem, sok út van előttem, mellyikre erednem.

Egyik út a' szépség, a' melly kívánatos, másik pedig rútság, a' melly utálatos, harmadik gazdagság, a' melly volna hasznos, ki szert reá tehet, szerentse fér ahoz.

Negyedig út pedig léfzen a' szegénység, melly az emberek közt utolsó nagy inség, a' ki reá talál, éri keferőség, városi között van-is nagy külömbség.

Mert ha szépet vészek, elég fejem gözi léfzen azt strázsálni, mindenkor ki gyözi, hamar el-hódítják, ha ember nem örzi, így csak a' bánát én fejemet éri.

Ha rútl lesz, a' rútat jaj hogy szerethetem! igaz jó kedvemből meg nem ölelhetem, vezőtség, 's kárhozat léfzen véle éltem, minden örömet véle el-temetem.

Ha gazdagot veszek, lesz sülyos keresztem, azt hányja szememre, hogy csak készre jöttem, az övé a' jószág, a' kit nem kerestem azt-is panaszolja, a' mit iszom, eszem.

Hogy ha szegényt vészek, jaj miként élhetek? most-is szegény vagyok, még szegényebb léfzek, egy koldusból kettőt nyomorúttat téfzek, így lesz házaftságom gondból rakott fészek.

Ha Udvarit vészek, nem szokott munkához, nem kell sokat bizni Gazdaszonságához, a' sültt galamb pedig nem repül szájjához, ha terényen nem lát ő maga dolgához.

Ha Falusit vészek othon nőtt goromba, nem tud betsületet, és éppen ostoba, nem léfzen életem véle boldog soha, látom a' szerentse nékem csak mostoha.

Ennyi fok út között úgy eltévelyedtem, sok gondolkodásban annyira merültem, bánat tengerébe fejemet kevertem, illy sok habok között fel-'s alá vettettem.

Egyedül csak ebben táplál a' reménység, jobb léfzen énnékem az ifjú legénység, úgy nem éri fejem annyi bú, és inség, szívemet nem rontja semmi keferőség.

Ha eszem, vagy iszom, léfzek békeféségben, valahová mégyek, nem veszik kérdésbe, étszakát álomban töltöm békeféségbe, nem háborgat senki ez árnyék életbe.

Tsak te benned vetem Uram reménységem, minden dolgaimba reád bízom igyem,
Hogy

Hogy sem ennyi búval terheljem én éltet,
jobb hóltig viselnem ifjú legénységem.

Ki hasonló hozzám jól tekintsen ebben,
mint igaz színt adó világos tükörben, meg-
látja téendő mit légyen éltében? jobb néki
maradni ifjú legénységben.

H A R M A D I K.

Tsalárd Világ, álnok világ, mit tsalo-
gatfz engemet, hívságidnak haszna
nintsen, nem tölthet-bé kedvem: mert
minden múlandó, mint virág hervadó,
minden te adományod.

El-enyészik, el-változik színe fényessé-
gednek, efze nintsen, a' ki hízen könnyen
ígéretednek, ah nyomorúlt világ, herva-
dandó virág, gyötrelme vagy szívemnek.

Fel-emelem fényes szemem a' levegő-e-
gekre, fent vigyázok, hol ha látok vala-
mit vig kedvemre, de nints állandóság,
csak változandóság, szívemnek nagy
gyötrelme:

Ki ki-mégyek, és ki-térek a' szép ékes
mezőre, minden fűvek serkentenek világ
meg-vetésére, kik noha ékesek, most
örvendetesek, de sietnek veszélyre.

Im' a' kaszást ha szemlélem élesíti ka-
száját, hogy le-vágja minden fűvét, nem
választja virágját, szintén úgy az halál
valakitől talál, metszi élte fonalát.

Gyümölcsös kertbe ha megyek, fák'
bimbóit ott látom, im' hideg dér, vagy
sütő szél, hervasztja, tapasztalom, ha
bár viragzott - is, gyümölcsöt hozott-is,
fok hibáit találok.

Ha világi fő-rendeket e' világban szem-
lélem, méltóságot, Uraságot csak ideig
itélem, hány számos Tsászarok, hatalmas
Királyok' porát, 's hamuját nézem.

Hol Nagy Sándornak hatalma? hol
egész birodalma, hol a' dusnak Epuló-
nak ő gazdag lakodalma, im' mint fűt-
be mentek, mind köd el-enyésztek, e'
világ' adománya.

Hol Sámsonnak erőssége, Salamon'
böltsefsége? Hol Absolon ékessége, és
Saul dühössége? jaj mind el-múltanak,
csak hírek fen-álnak, illy világ ditsősége.

Trojabéli Herkulesnek mit használt
vitézsege, ha hirtelen és véletlen életének
lett vége, Jónatásnak kedve, az - is
mind el-kele, illy világ ditsössége.

Immár látom, hogy világon nints sem-
mi állandóság, mert el-választ mind a-
zoktól az örökke-valóság, oh te fé-
nyes Világ! hervadatlan virág, Jéhus
maradandóság.

Veszsz-el te múlandó hívság, Világ-
nak ditsősége, más világra akadtam én